

crònica són l'art i la creació artística, i, més en concret, tres esdeveniments: l'exposició de pintures de Josep Vernis a la sala Agustí Casanovas del Museu Etnogràfic de Ripoll i la d'escultures de Rosa Serra a l'Espai Art l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses, i la presentació del volum 190 de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona», secció Guies, núm. 83, titulat *Art i artistes al Ripollès*, l'autor del qual és qui signa aquesta crònica.

Josep Vernis, artista vigatà, és autor d'una producció artística llarga i fructífera, rigorosa i coherent, fonamentada tant en la composició estètica i social com en la tensió dialèctica entre els elements formals del seu llenguatge plàstic: línia i color, figuració i abstracció, suport, textura i matèria. El resultat és una obra sòlida, fruit d'aquesta estimulació i complexa síntesi artística. Aquesta gosadia creativa també la sap traslladar a les seves escultures.

I sense moure'ns d'aquesta disciplina artística, a l'Espai Art l'Abadia es pot visitar l'exposició d'escultures de Rosa Serra. Aquesta escultora és autora d'un corpus artístic que la situa com una de les artistes més reconegudes i amb més projecció internacional del panorama escultòric català. Amb el títol «Classicisme i contemporaneïtat», les sales del Palau de l'Abadia acullen una bella mostra de la seva obra, que abraça des de les maquetes en guix de diferents

estàtues i monuments públics, amb les corresponents fotografies d'on es troben ubicats, passant pels treballs en bronze, d'una força i delicadesa sorprenents, fins a les creacions elaborades amb materials més nous, com ara resines, polièster o alumini, i en què el seu particular univers creatiu es veu enriquit per la conjuminació de colors i formes. Cal destacar que a cada bronze (n'hi ha tretze, en total) l'acompanya la musicalitat d'un haiku: la delicadesa del volum de bracet de la delicadesa de la mètrica de les paraules.

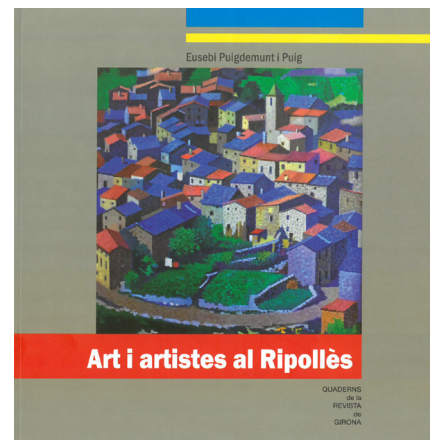
Tota l'obra de Serra respira mediterraneïtat i l'equilibri i l'harmonia de proporcions heretada de la rica tradició escultòrica catalana, a la qual ella suma la sensibilitat, no exempta de força, i la cura femenines.

Pel que fa al llibre *Art i artistes al Ripollès*, es tracta d'un viatge, un passeig per l'art i els artistes (valgui la redundància), siguin del Ripollès o no, que han deixat la seva particular empremta a la comarca i que l'han reflectit o enriquit amb les seves (re)creacions. El fil conductor és cronològic, i arrenca amb una data molt precisa: el 1827, quan Jean-Charles Langlois, a les planes del seu *Voyage pittoresque et militaire en Espagne, Catalogne*, hi va incloure tres litografies magnífiques del Ripollès. I no només hi tenen cabuda els pintors, sinó també els escultors i els arquitectes. De fet, les obres que clouen el llibre

pertanyen a la disciplina de l'arquitectura, ja ben entrat el segle XXI.

A part d'aquest itinerari artístic al llarg dels segles XIX i XX, la publicació té dos objectius més: el primer, reivindicar la memòria de més d'un artista autor d'un corpus creatiu notable que per raons diverses es troba molt lluny del reconeixement públic que li tocaria per qualitat; l'altre, fer notar que la comarca ripollesa ha estat, i és encara avui en dia, terra d'artistes (encara que no amb la intensitat d'un Olot o un Empordà, evidentment).

I finalment, una reflexió: si nosaltres no estudiem i valorem els nostres artistes, qui ho farà? Val la pena pensar-hi.

>> Portada del volum *Art i artistes al Ripollès*, dels «Quaderns de la Revista de Girona», d'Eusebi Puigdemunt.

(Font: EUSEBI PUIGDEMUNT)

GIRONINS A L'EXTERIOR

SALVADOR MACIP

Vint anys lluny de casa | Escric aquestes paraules des d'un avió. Com que n'he hagut d'agafar molts, he desenvolupat l'habilitat de bloquejar el que passa al meu voltant. Puc treballar enmig de gent que arrossega maletes d'una banda a l'altra o en una cabina *low cost* on amb prou feines puc recolzar el portàtil sobre la falda. Cap problema. El meu poder és ser un emigrant crònic, un més d'una generació que, a finals de segle, va sortir del país per veure món i adquirir experiència, i després no va trobar les condicions adequades per tornar.

Ens han anomenat *cervells fugats*, un nom massa presumptuós per descriure que hi ha dos nivells d'emigració. L'un, el dels qui no tenen més opció que fugir per tirar endavant. L'altre, el dels professionals que busquen alternatives laborals. Als segons ens reben amb els braços oberts perquè som una població especialitzada que contribueix a la riquesa cultural i material del país d'acollida. No em puc queixar del tracte que he rebut al llarg dels vint anys que fa que soc a la diàspora, primer

a Nova York i després a Leicester, almenys fins a l'arribada d'un Brexit que amenaça d'esborrar aquests privilegis.

De moment continuarem treballant, agafant avions per tornar a casa a veure amics i família, a acumular la vitamina D que els núvols britànics ens escatimen, a mantenir els contactes laborals, a regar les arrels que mai no hem arribat a tallar. Continuarem fent créixer l'hereu a cavall de dues cultures, fent-li entendre que els seus pares no tenen reina ni saben jugar a criquet, com els dels seus amics, però que venen d'un país petit i lluitador que té una història igual de llarga i interessant que la del lloc on vivim, i que això fa que la seva infantesa sigui més rica. Li continuarem parlant de Ricard III i de Guifré el Pilòs, de la Union Jack i de les quatre barres. I enmig d'aquesta esquizofrènia banyada d'enyorança, continuarem sentint-nos especials i afortunats de poder viure una aventura que qui sap quan acabarà, però que de ben segur que ens ha convertit en persones millors.